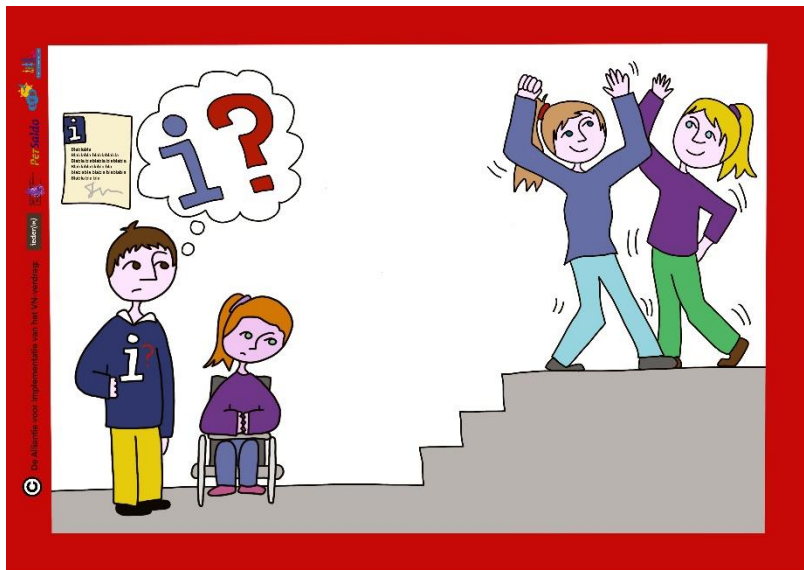

Achterbanraadpleging NGO-rapportage VN-verdrag Handicap

Oktober 2019

Inhoud

1. Inleiding	3
1.1 Vraagstelling	3
1.2 Indeling rapport.....	3
2. De respondenten	4
3. Belangrijkste thema's.....	4
4. Wat er ontbreekt in de lijst met thema's.....	6
5. Wat de overheid moet doen om knelpunten op te lossen	6
5.1 Luisteren.....	6
5.2 Regels stellen en handhaven.....	8
5.3 Rechtspositie verbeteren	9
5.4 Werken aan bewustwording	9
5.5 Respectvoller bejegenen	10
5.6 Meer controle en regie op uitvoering Verdrag door gemeenten	10
5.7 Meer maatwerk en inzetten op PGB.....	11
5.8 Bureaucratie verminderen	11
5.9 Toegang tot (inclusief) onderwijs garanderen	12
5.10 Positie op de arbeidsmarkt versterken	12
5.11 Wonen in de samenleving mogelijk maken	13
5.12 Mobiliteit verbeteren	14
5.13 Armoede voorkomen	15

1. Inleiding

Het VN-verdrag Handicap is drie jaar geleden in Nederland van kracht geworden. De Alliantie voor het VN-verdrag (Ieder(in), Mind, Per Saldo, LFB en Coalitie voor Inclusie) maakt een eigen rapportage over wat er sindsdien is gebeurd. Deze zogenaamde schaduwrapportage is bedoeld voor het VN-comité in Geneve. Dit comité ziet op de naleving van het verdrag. De Nederlandse overheid heeft in 2018 al gerapporteerd aan het comité.

Het is belangrijk dat de schaduwrapportage echt de ervaringen en opvattingen van mensen met een beperking of aandoening zelf weergeeft. Daarom is de achterban van de organisaties op verschillende manieren uitgenodigd om bij te dragen aan de schaduwrapportage. Deze enquête was één van de manieren waarom mensen hun bijdrage hebben geleverd.

1.1 Vraagstelling

In dit verslag presenteren we de uitkomsten van de enquête. De enquête vroeg naar de volgende punten:

1. De achtergrond van de deelnemers;
2. De belangrijkste onderwerpen (uit een lijst) voor de schaduwrapportage;
3. Onderwerpen die nog missen;
4. En wat de overheid (de regering, de gemeente of de provincie) zou moeten doen om knelpunten op te lossen

Deze eerste 2 punten zijn uitgevraagd met gesloten vragen en de laatste 2 met open vragen.

1.2 Indeling rapport

In totaal hebben 623 mensen de vragenlijst ingevuld. De resultaten staan in de volgende 4 hoofdstukken, waarbij per hoofdstuk de beantwoording van één vraag wordt weergegeven. De vierde vraag (wat de overheid moet doen) is door veel mensen uitvoerig beantwoord. Daarom is hoofdstuk 5 verreweg het langst.

2. De respondenten

De vragenlijst is ingevuld door 623 mensen. Het merendeel van de deelnemers (74%) deed dit op basis van eigen ervaring in het leven met een aandoening of beperking. De overige deelnemers zijn vooral naasten en belangenbehartigers.

ANSWER CHOICES	RESPONSES
Vanuit eigen ervaring in het leven met een beperking of aandoening	74.36% 435
Als naaste van iemand met een beperking of aandoening	25.47% 149
Vanuit mijn rol als belangenbehartiger van mensen met een beperking of aandoening	18.29% 107
Anders, namelijk:.....	3.93% 23
Total Respondents: 585	

De vragenlijst is uitgezet onder de achterban van de leden van de Alliantie voor het VN verdrag. Dit is gedaan via oproepen op social media en door oproepen in nieuwsbrieven.

Bij Ieder(in) is de achterban tevens via het panel benaderd en dat heeft verreweg de meeste respons opgeleverd. Van de reacties die binnenkwamen was 94% afkomstig van het panel van Ieder(in).

De oververtegenwoordiging van de Ieder(in) achterban zal betekenen dat mensen met een psychische aandoening, de achterban van Mind, relatief slecht vertegenwoordigd zijn in deze enquête. Dat is iets om rekening mee te houden bij de interpretatie van de uitkomsten.

3. Belangrijkste thema's

Er is gevraagd welke 5 onderwerpen in ieder geval in de rapportage aan het VN-comité opgenomen moeten worden. De uitkomsten laten een rangorde zien waarbij 3 onderwerpen duidelijk het meest genoemd worden:

1. Toegankelijkheid van gebouwen/omgeving, OV en communicatie (57%),
2. Voldoende inkomen om mee te doen in de samenleving (46%)
3. Discriminatie en ongelijke behandeling (35%)

Daarna volgen 5 onderwerpen die dichtbij elkaar liggen (tussen de 28 en 32%):

4. Hulpmiddelen,
5. Deel uitmaken van de samenleving,
6. Zelfstandig leven,
7. Persoonlijke mobiliteit
8. Toegang tot zorg.

Het minst genoemd zijn: de mogelijkheid om politiek actief te zijn (2%), geweld (3%) en dwang in de zorg (4%).

Kanttekening: Het is aannemelijk dat bij de lage klassering van 'dwang in de zorg' de ondervertegenwoordiging van mensen met een psychische aandoening in de steekproef een rol speelt.

ANSWER CHOICES	RESPONSES	
Toegankelijkheid gebouwen/omgeving OV/communicatie	56.83%	312
Voldoende inkomen om mee te doen in samenleving	45.54%	250
Discriminatie en ongelijke behandeling	35.34%	194
Hulpmiddelen	31.51%	173
Deel uitmaken van de samenleving	29.87%	164
Zelfstandig leven	29.69%	163
Persoonlijke mobiliteit (bijvoorbeeld regiotaxi)	29.51%	162
Toegang tot zorg	27.87%	153
Zeggenschap over persoonlijke ondersteuning	24.23%	133
Voldoende persoonlijke ondersteuning	21.31%	117
Bereidheid overheid te werken aan gelijke behandeling	20.22%	111
Toegang tot werk	19.85%	109
Zelf keuzes maken	19.49%	107
Toegang tot goed onderwijs/ ondersteuning daarbij	16.39%	90
Veiligheid (op straat of elders)	14.03%	77
Denigrerende behandeling	13.30%	73
Mogelijkheid klacht in te dienen of besluit aan te vechten	13.30%	73
Ondersteuning voor kinderen met een beperking	9.65%	53
Recht op gezinsleven	4.92%	27
Dwang in de zorg	3.83%	21
Geweld	3.10%	17
Mogelijkheid politiek actief te zijn	2.37%	13
Total Respondents: 549		

4. Wat er ontbreekt in de lijst met thema's

Ruim de helft van de deelnemers geeft aan dat er niets ontbreekt door de vraag met nee te beantwoorden of over te slaan.

Mensen die de vraag wel beantwoorden, noemen vaak specifieke problemen die eigenlijk wel onder één van de 22 onderwerpen in de lijst vallen. Dat is begrijpelijk want een aantal onderwerpen zijn gerelateerd aan verdragsartikelen, maar nogal abstract geformuleerd. Enkele voorbeelden:

- Bescherming tegen opgelegde medicatie (= dwang in de zorg)
- Voldoende aangepaste woningen (= deel uitmaken van de samenleving)
- Speeltuinen aangepast (= toegankelijkheid gebouwen/omgeving/etc)

Onderwerpen die genoemd worden en niet direct aan een onderwerp uit de lijst gekoppeld kunnen worden:

- Eenzaamheid
Eenzaamheid, moeilijk om relaties aan te knopen.
- Seksualiteit
Binnen gezamenlijk wonen relaties kunnen aangaan. Praten over seksualiteit bij mensen met een beperking
- Bureaucratie
- Toename van elektromagnetische velden

5. Wat de overheid moet doen om knelpunten op te lossen

De uitgebreide beantwoording van deze vraag maakt duidelijk dat de deelnemers vinden dat de overheid op veel terreinen aan de slag moet. De volgende reactie vat dit goed samen:

Een Deltaplan maken (menskracht en geld) om die knelpunten uit de weg te ruimen. Ik mocht er vijf aanvinken, maar er zijn er veel meer.

De antwoorden op de vraag wat de overheid moet doen zijn verschillend qua thematiek en abstractieniveau. Sommige antwoorden gaan over een specifieke oplossing voor een knelpunt in de eigen situatie, andere antwoorden gaan over het collectieve niveau en zijn meer 'in beleidstermen' geformuleerd. Toch zijn er duidelijke rode draden en komen een aantal adviezen aan de overheid in meerdere antwoorden terug.

5.1 Luisteren

Verreweg de meest genoemde oproep aan de overheid is dat de overheid meer moet luisteren naar mensen met een beperking. 'Luisteren' komt in 62 antwoorden voor, 'in gesprek gaan' wordt 16 keer genoemd en 'praten' 14 maal. Daarnaast zijn er mensen die andere bewoordingen aangeven dat de overheid meer in gesprek moet met de mensen om wie het gaat en hun organisaties.

Nadenken over de gevolgen, en nog beter, samen met de mensen in het veld eerst gaan praten. desnoods een of meerdere dagen meelopen en zelf ervaren kan geen kwaad.

Eens op ons niveau ervaren en echt meedenken en niet achter bureaus en tekentafels

In gesprek gaan met partijen. Ondersteunen van de belangenorganisaties.

Bij een aantal antwoorden staat het luisteren naar voorstellen om op individueel niveau tot een goede oplossing te komen centraal.

In overleg gaan met inwoners/cliënten/betrokkenen. Ervaringsdeskundigen en mensen met beperking in dienst nemen en / of cursussen door patiëntenverenigingen laten volgen.

Luisteren naar de mensen met een handicap. Inmiddels zijn gemeentelijke protocollen zo scherp afgesteld dat maatwerk niet meer mogelijk is en elk individu vanuit wantrouwen benaderd wordt om fraude te voorkomen. Dat is een zeer schadelijk fenomeen wat groot effect heeft op het vertrouwen van het individu in de overheid

Psychische en/of psychiatrische aandoeningen serieus nemen. Net zo serieus als lichamelijke aandoeningen.

Beter luisteren en beter handelen en daardoor bezuinigen, want nu worden eerst verkeerde voorzieningen verstrekt wat dubbele kosten met zich meebrengt

De overheid moet goed gebruik maken van ervaringsdeskundigheid:

Ervaringsdeskundigen in dienst nemen. Zij snappen en voelen wat het is en komen zo sneller tot oplossingen.

Overleg met de mensen waar het om gaat. Open minded zijn en mee denken maar niet voor denken.

In gesprek gaan draagt bij aan respectvolle bejegening en waardigheid:

Mensen met een beperking serieus nemen, praten met i.p.v. over. Zorg voor een goede, gevarieerde dagbesteding. Niet iedereen wil knutselen of broodjes serveren.

Kijken en er rekening mee houden wat een patient respectievelijk gehandicapte echt nodig heeft (.....) en de mensen de mogelijkheid geven hun vrijwilligerswerk buitenshuis en/of hun hobby's te blijven doen. Hun niet het mes op de keel zetten om op kinderbedtijd thuis te zijn.

Voor mensen die doof/slechthorend is nog minder vanzelfsprekend dat er naar hen geluisterd wordt. Daarvoor is aandacht nodig:

Elke gemeente zou iemand in dienst moeten hebben die in ieder geval bekend is met de achtergrond van slechthorenden en doven, NmG of NGT spreekt of in ieder geval gebruik kan maken van een tolk, actief kan voorlichten over en verwijzen naar de mogelijkheden binnen een gemeente.

5.2 Regels stellen en handhaven

Ook vaak genoemd wordt dat er meer landelijk in regels vastgelegd moet worden. Men constateert dat er met een aanpak op basis van vrijwilligheid te weinig voortgang geboekt wordt. Vooral bij fysieke toegankelijkheid wordt vaak genoemd dat de regelgeving verbeterd moet worden:

Toegankelijkheidsrichtlijnen, zoals CROW en ITS dwingend opnemen in de bouwregelgeving. Verplichte integrale toegankelijkheid van openbare ruimte en (openbare) gebouwen, horeca, winkels enz.

Wettelijk de toegang tot gebouwen regelen. Neem in het bouwbesluit op dat gebouwen toegankelijk moeten zijn voor mensen met een beperking. Zorg voor voldoende invalidentoiletten. Het liefst zie ik dat ook wettelijk geregeld zoals dat in de Scandinavische landen het geval is (om de 500 m een openbaar (invaliden)toilet.

Naast het stellen van regels vindt men ook dat handhaving nodig is om de samenleving toegankelijk te maken. Er is een roep om sancties:

De zaken aanpakken die worden aangekaart, gebeurt dat niet moeten er sancties komen om de overheid ertoe te bewegen aan de slag te gaan. Geld is altijd een excuus van de overheid om dingen niet te doen.

Meer regelgeving, meer dwangsommen als organisaties zaken niet regelen

Het VN verdrag beter naleven, sancties opleggen, er wordt teveel uitgesteld.

Overtredingen van het VN verdrag beboeten. Er is eindelijk een wet, maar oa MKB lijken er lak aan te hebben. Als er boetes op staan, moeten ze wel. Een helling is voor een MKB te duur om aan te leggen. Subsidies en boetes zou deze drempel letterlijk verlagen.

De overheid (landelijk/lokaal) moet niet roepen dat ze inclusie belangrijk vinden maar daadwerkelijk aantonen dat inclusie aan de basis van elke beslissing staat.

Afdwingen kan ook door toegankelijkheid op te nemen in concessies en vergunningen:

Het VN-verdrag ook opnemen in de concessies openbaarvervoer. Dit gebeurt nu nog niet. En gemeenten aansporen het VN-verdrag centraal te stellen in het maken van beleid.

Het kan toch niet zo zijn dat wij nog steeds niet naar alle evenementen en festivals kunnen, simpel en alleen omdat men vergeten is in de toekenning van de vergunning te kijken naar toegankelijkheid?!

Nieuwe regelgeving en nieuw beleid moeten daadwerkelijk getoetst worden aan het VN verdrag:

De overheid (landelijk/lokaal) moet niet roepen dat ze inclusie belangrijk vinden maar daadwerkelijk aantonen dat inclusie aan de basis van elke beslissing staat.

Vaste paragraaf opnemen in bestuursakkoorden, dwingend voorschrijven.

5.3 Rechtspositie verbeteren

Men vindt ook dat de individuele rechtspositie verbeterd moet worden, als verdragsregels overtreden worden. In het derde citaat hieronder wordt ook artikel 1 van de Grondwet aangehaald, waar handicap als non-discriminatiegrond nog niet wordt genoemd.

De overheid moet concreet mogelijkheden maken om je recht te halen. Het verdrag blijkt in de praktijk een papieren tijger te zijn waar je niets mee kunt als normale burger. Ik heb verschillende verhalen voorbij horen komen over toegangsweigeringen van assistentiehonden waarbij de politie niets kon doen. Dan wordt er telkens naar het College voor de Rechten van de Mens verwezen, maar dat is ook maar een adviesgevend college en vraagt veel van de burger. De overheid moet snel sancties kunnen opleggen na overtredingen als gevolg van het verdrag.

Ratificeren van facultatief protocol.

Het VN verdrag en wetsartikel 1 implementeren. De overheid verplicht de gemeenten wel van alles, maar niemand die daadwerkelijk er iets aan doet. Het is nergens bindend. Ook ombudsman en college rechten van de mens zijn niet bindend. Je kunt feitelijk alleen terecht bij de overheid in Den Haag, die niet verplicht, dus is VN verdrag een luchtbel en een manier om gezonde mensen van banen te voorzien en te verdienen aan gehandicapten.

5.4 Werken aan bewustwording

Werken aan bewustwording in de samenleving over de rechten van mensen met een beperking wordt ook als taak van de overheid genoemd. Over hoe dat aangepakt moet worden bestaan verschillende opvattingen. Enkele mensen vragen om campagnes voor bewustwording:

Reclamespots die niet de zielige gehandicapte laten zien, maar het recht op meedoen. Dat het geen liefdadigheid is dat we mogen bestaan, maar een mensenrecht.

Tv/radio spotjes maken (zoals ook voor de "nix" geen 18 geen alcohol, niet roken campagne, dat mensen met een beperking ook bijvoorbeeld een HBO opleiding kunnen hebben en best zelf drinken/eten kunnen bestellen in een restaurant ipv dat de ober/kelner aan de partner/vriend(in) vraagt "en wat wilt hij/zij nuttigen?" Bewustwording bevorderen ook bewustwording creëren dat er onzichtbare handicaps zijn.

Maar even vaak wordt genoemd, dat acceptatie en gelijkwaardigheid het beste bereikt kan worden door participatie van mensen met een beperking in de samenleving:

De samenleving laten 'kennismaken' met de gehandicapte medemens. Investeren in toegankelijkheid, zodat deze mensen ook gewoon (!) zichtbaar worden. Eisen dat gebouwen ruim toegankelijk worden, ook voor liggende verzorging. Uitstralen dat toegankelijkheid gewoon is. Niet bijzonder uitzonderlijk.

Discriminatie is ook nog steeds een groot probleem. Zolang er geen gelijkheid is bij de overheid, is die er ook niet in de samenleving. Laten we beginnen om iedereen zichtbaar te maken.

Zorg dat kinderen met een beperking onderdeel uit maken van de samenleving zodat kinderen leren dat je met een beperking niet anders bent. Als je hier vroeg mee start dan leer je de samenleving dat het normaal is om een ander te helpen zonder daar iets voor terug te krijgen.

5.5 Respectvoller bejegenen

De bejegening van mensen met een beperking moet ook 'inclusief' zijn en vrij van wij/zij denken. Iedereen is in de eerste plaats mens en wil als volwaardig persoon behandeld worden. De overheid moet hierin het goede voorbeeld geven:

De regering behandelt mensen met een beperking alsof we submensen zijn: onrendabelen

Meer hun best! Waarom is er verschil tussen een inwoner van Nederland met of zonder handicap? Heb ik nooit begrepen. Daar zou niet over gediscussieerd moeten worden, maar ondersteunt worden dáár waar nodig!!! Eerst ben je mens!!!!. Toevallig met n handicap.

Mensen geloven het vaak niet hoe slecht de zorg en hulpmiddelen zijn. We zijn tweederangs burgers en moeten tevreden zijn met wat we krijgen, hebben daar ook niets over te zeggen.

Ook betutteling, kleinerende bejegening en behandeling alsof men de zaak oplicht komen voor, ook door overheidsinstanties. Dit moeten uitgebannen worden:

Minder betuttelend gedrag vanuit instanties die er juist zijn om mensen met een beperking te helpen, zoals bijvoorbeeld Wmo-personeel, chauffeurs van taxibedrijven, maar ook mensen om ons heen. Je bent gewoon een burger met capaciteiten niet een zielig vogeltje dat in alles ontzien moet worden of als een kleuter behandeld.

Een betere sociale leven en daar bedoel ik geen Bingo spelletjes mee.

Minder controle, niet iedereen is een oplichter.

Mensen opleiden om menselijk te zijn. Vragenvuur voor 3 uur hulp in de week was ongekend vreselijk

5.6 Meer controle en regie op uitvoering Verdrag door gemeenten

De landelijke overheid is verantwoordelijk voor de uitvoering van het VN Verdrag en moet zelf het goede voorbeeld geven:

Zelf het goede voorbeeld geven en de wet ook werkelijk uitvoeren. Zorgen dat het deel waar sancties geregeld kunnen worden ook ondertekend wordt

En de overheid moet zorgen voor en toezien op een correcte uitvoering door gemeenten:

De regering zou veel meer dwingender moeten zijn richting de gemeenten, geld beschikbaar stellen. Ook moeten mensen actief geïnformeerd worden over de doelen van het VN-verdrag; lees bij mensen vooral ook ambtenaren.

Het sociaal team werkt niet goed genoeg, wijst vaak naar eigen inzicht vragen af. De gemeente is zelf niet toegankelijk en verschuilt zich achter het sociaal team. Het is belangrijk dat de gemeente achter zijn bewoners staat. De regering zou een enquête naar de bewoners kunnen sturen.

De decentrale overheden voldoende geoormerkt budget geven om zaken te realiseren en hier termijnen aan verbinden

5.7 Meer maatwerk en inzetten op PGB

In de ondersteuning van mensen met een beperking moet de overheid rekening houden met verschillen tussen mensen. Naast fysieke toegankelijkheid moet er ook aandacht zijn voor visuele of auditieve toegankelijkheid. En de overheid moet borgen dat er mogelijkheden zijn voor maatwerk:

Ruimte laten voor individueel maatwerk. Niet iedere beperking past in een vakje.

Visuele informatie voorziening zoals ondertiteling TV, Film etc en informatie voorziening in het openbaar vervoer. Inzet van (schrijf) tolken in werk en onderwijs.

Op maat gemaakte programma's voor mensen met een beperking. Bundeling van werk/studie met zorg, zonder schotten tussen deze twee domeinen.

Meer maatwerk, niet alles afschuiven op vrienden/buren/partners die geen beperking hebben waardoor je als gezin niet meer als gezin kunt functioneren en relaties vanwege afhankelijkheid situaties onder druk komen te staan.

Het Persoons Gebonden Budget (PGB) wordt een aantal maal genoemd om maatwerk en eigen regie mogelijk te maken:

Vol inzetten op pgb's en hulpmiddelen en voorzieningen die het mogelijk maken een gewoon leven te leiden.

Pgb behouden en stimuleren zodat eigen regie en eigen doelen mogelijk

Eigen regie op alle fronten vergroten. Lang leve het PGB!

5.8 Bureaucratie verminderen

Minder administratieve rompslomp en goede informatievoorziening zijn nodig zodat mensen de juiste ondersteuning krijgen.

Niet van kastje naar muur maar een oplossing bieden voor ouders van kinderen met een probleem als bv aanvraag hulpmiddel.(.....) Verder kijken dan de strikte regels. Ernstig meervoudig beperkte (emb) kinderen die nooit zindelijk worden luiers voor het leven geven, niet elk jaar opnieuw controleren.

Meer transparantie (welk loket, wanneer, procedure, etc.) en mogelijkheid om eenvoudiger zaken te regelen buiten eigen woonplaats of provincie. Nu inkoop zorg vaak regionaal en zorgverleners die alleen op hoogte zijn van lokale/regionale mogelijkheden dus niet kunnen helpen bij vragen voor andere provincie/gemeente.

5.9 Toegang tot (inclusief) onderwijs garanderen

Inclusief onderwijs wordt beschouwd als een belangrijke voorwaarde voor het meedoen in de samenleving. De overheid moet hier werk van maken:

Een plan maken om alle rechten uit het VN verdrag echt in te voeren met voorrang voor onderwijs. De meeste kinderen met een beperking kunnen niet naar de gewone school. Daar begint de discriminatie al. Zorg dat alle kinderen naar de gewone school kunnen gaan, dan leert iedereen met elkaar omgaan en snapt iedereen dat kinderen met een beperking dezelfde rechten willen genieten.

Integratie van kinderen met handicap binnen reguliere onderwijs !

De overheid moet verder het recht op onderwijs in de praktijk gestalte geven en zorgen dat er voor ieder kind passende mogelijkheden zijn:

Verder moet er een oplossing komen m.b.t. het onderwijs. Onze dochter krijgt geen onderwijs, omdat zij niet op een KDC past en niet op het ZMLK past en geen onderwijsplicht heeft. Maar door dat laatste is er bij de gemeente geen geld voor een passende oplossing voor haar thuis.

Kinderen met beperking en ziekte onderwijsrecht geven, ook als ze niet naar het schoolgebouw kunnen komen. Nu komen ze bij ziekmelding bij jeugdgezondheidszorg, jeugdzorg en reclassering terecht.

Kinderen met beperkingen op Zmlk onderwijs moeten langer onderwijs kunnen krijgen, ouders met kinderen met beperkingen zouden serieuzer genomen moeten worden.

Kortere wachtlijsten voor specialistische zorg en het borgen van passend onderwijs. Op dit moment is er geen enkele instantie met mandaat die zorgt dat een kind passend onderwijs krijgt, als ouder van een kind met een beperking word je niet gehoord.

5.10 Positie op de arbeidsmarkt versterken

Meerdere mensen benoemen dat de overheid maatregelen moet nemen die bevorderen dat mensen met een beperking een betaalde baan krijgen. Werkgevers moeten verplicht en/of beloond worden om mensen met een arbeidsbeperking aan het werk te helpen:

Bedrijven verplichten en faciliteren om mensen met beperking aan te nemen en goede bewaking van de werkzaamheden te doen.

Bevorderen vanuit overheid d.m.v. bonus of belastingvoordeel werkgevers in staat te stellen om personen met beperking in dienst te nemen

Heel belangrijk punt is dat wanneer mensen met een beperking willen werken er ook werk voor ze is en ze niet moeten hoeven concurreren met valide burgers. Er zou een groter aanbod van banen moeten zijn voor mensen met een beperking op verschillende niveaus.

Aanpassingen van dienstverband en werkplek moeten mogelijk zijn en mensen moeten een volwaardig salaris krijgen:

Arbeidsmarkt: mogelijkheid van kleine dienstverbanden aantrekkelijker maken. Meer maatwerk bij de invulling van een functie mogelijk maken, regeling voor werkgever om vervanging bij ziekte eenvoudiger te kunnen regelen.

Ons niet willen integreren in de maatschappij en ons vervolgens aan de kant zetten omdat we niet mee kunnen in het vrije bedrijf. En als dat voor een bepaalde groep gehandicapten wel kan moeten ze ook hetzelfde betaald krijgen in plaats van de bijstandsnorm.

Als de passende banen er niet zijn dan moet de overheid ofwel zelf zorgen voor passend werk ofwel voor uitkeringen die hoog genoeg zijn om te kunnen participeren in de samenleving:

Toegang tot werk is er niet altijd omdat fors is bezuinigd op de sociale werkplaatsen terwijl daar nu juist de meerwaarde lag voor veel mensen met een beperking. Zij hadden werk, werden gewaardeerd en hadden een taak in de maatschappij. Heel belangrijk voor deze doelgroepen.

Mensen helpen met een beperking om makkelijker aan het werk te komen, i.p.v. eisen op te leggen van 20 sollicitaties per maand weg sturen (1 per dag, behalve za en zo). Maar ook zorgen dat als je medicatie hebt wat niet vergoed wordt dat je Bijstandsuitkering omhoog gaat. Ik spreek uit eigen ervaring, woon bij mijn vader, heb ik te maken met de kostendelersnorm, van mijn uitkering kan ik dan net de helft van de huur betalen en mijn ziektekostenverzekering en 38,50 euro per maand voor eigen risico. En dan is mijn uitkering op.

5.11 Wonen in de samenleving mogelijk maken

De overheid moet zorgen dat er voldoende, toegankelijke woningen beschikbaar zijn. voor verschillende doelgroepen: voor ouderen, jongeren en voor gezinnen met een gehandicapt gezinslid:

Rolstoeltoegankelijke huizen bouwen, gewoon in de woonwijken, dus geen bejaardenwoning

Aangepast kunnen wonen met mijn gezin (grootste wens). Er wordt geen rekening mee gehouden dat je als moeder ziek kan worden en een gezin kan hebben en dat daar andere dingen bij komen kijken. Ben overal buitengesloten pas niet in hun hokjes als het gaat om de mogelijkheden die zijn gecreëerd.

Alle nieuwbouw (of dit nou kantoorpanden of woningen zijn) toe- en doorgankelijk bouwen. Oude openbare panden proberen toegankelijk te maken. En dan geen invalidentoilet bouwen met een dranger op de deur en een 10cm drempel.

Vernieuwende woonvormen en burgerinitiatieven moeten kunnen rekenen op steun vanuit de overheid:

Alle levensdomeinen worden geraakt met een gehandicapt familielid, zorgen om juiste zorg, behuizing etc. zouden veel slimmer kunnen. Bv combinatie ouderenzorg, gehandicaptenzorg, kinderopvang initiatieven bij elkaar. Burgerinitiatieven, ouderinitiatieven etc. hierop stimuleren en belonen!

Ook de woonomgeving moet geschikt zijn om mee te kunnen doen én woningen moeten betaalbaar zijn:

Meer mogelijkheden om aansluiting te vinden in de directe woonomgeving. Zo maken gehandicapten onderdeel uit van de samenleving. Denk hierbij aan onderwijs, sporten, aangepaste speelvoorzieningen, etc.

De belachelijk hoge huurverhogingen moeten terug voor mensen met beperkingen en eigen zorgkosten.

5.12 Mobiliteit verbeteren

De overheid moet zich inzetten voor een toegankelijke openbare ruimte, waarin iedereen de mogelijkheid heeft om zich te verplaatsen:

De fysieke openbare ruimte zou daadwerkelijk voor iedereen bruikbaar en toegankelijk moeten zijn. Om je te kunnen verplaatsen van A naar B moeten geen obstakels de mobiliteit bemoeilijken.

En de overheid moet waarborgen dat openbaar vervoer toegankelijker wordt:

Vervoerders dwingen toegankelijke treinen en bussen aan te schaffen

Openbaar vervoer ook toegankelijk voor elektrische rolstoelen. (wordt geweigerd op Europese richtlijnen) Rolstoel mag niet hoger zijn dan 1.09 meter.

Ov: gelijkvloerse instap in de trein, of tenminste de tijd tot assistentie verkorten tot een half uur.

En de kwaliteit van het aanvullend vervoer moet verbeterd worden:

Ook vervoer naar natuurgebieden en andere plaatsen waar geen postcode is. Systeem kan dit niet verwerken.

Wmo-vervoer kwalitatief beter. Voor rolstoelvervoer lange wachttijden en omrijtijden

Eerlijke mogelijkheden voor faciliteiten om deel te kunnen nemen aan de samenleving zoals de juiste hulpmiddelen en vervoer.

5.13 Armoede voorkomen

Veel mensen benoemen dat de overheid extra zorgkosten en eigen bijdragen moet beperken. Ze hebben last van de stapeling van extra kosten en houden onvoldoende over om te participeren:

Meer geld en aandacht voor zorg, zodat zorg betaalbaar blijft

De opstapeling van kosten voor zorg/medicatie/hulpmiddelen/eigen bijdrage CAK enz en het steeds verder afslanken van de persoonsgebonden zorgkosten bij de belastingdienst aanpakken.

Gelijke behandeling en zorgen dat stapeling zorgkosten verdwijnt. Ik krijg goddank een uitkering, maar deze gaat volledig op aan mijn zorgkosten/eigen bijdrages/medicatie

Geen eigen bijdrage bij zorg thuis, we hebben al veel extra kosten

Er moet meer aandacht uitgaan naar inkomensondersteuning, om te voorkomen dat mensen in een situatie van armoede terechtkomen:

Naar inkomensondersteuning kijken: zorgkosten zijn vaak een armoedeveroorzaker.

Zorgen dat het financieel mogelijk is om deel te nemen aan de maatschappij.

Inkomsten/uitkering van chronisch zieken en gehandicapten verhogen omdat zij in de meeste gevallen niet in staat zijn om uit hun armoede positie te komen, daar waar een gezonde uitkeringsontvanger nog de mogelijkheid heeft om werk te zoeken.